

סתם יום

זה מה שמעניין אותי ונותן לי סיפוק. זה היעוד.

★ ★ ★

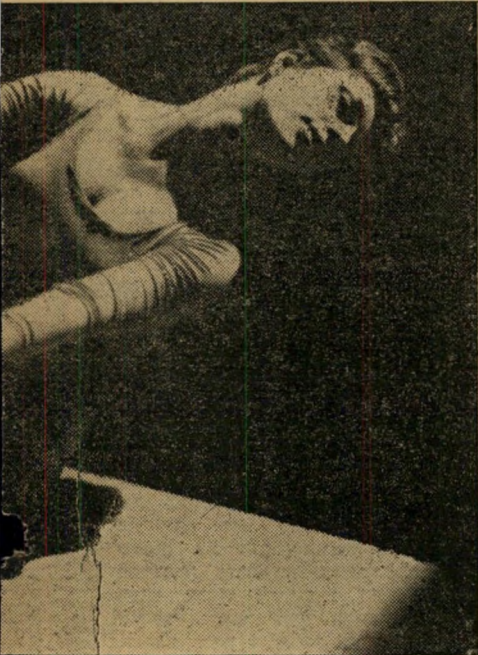
עבודה שחורה

ר ק טבעי שהורים אמנים ישאפו להי סוך את בניהם לממשיכי דרכם, יכפו עליהם אמנות כגיגית, יפיקו מהם ילדי פלא. יהודית אורנשטיין, אמנית מחול ש' הטביעה חותמה על המחול בארץ והקימה מה דורות של רקדנים, נהגה בצורה שונה לחלוטין. עד גיל שבע לא היתה נעמי דריסטרגל בטוודיו של אמה, קומה אחת מעל לחדר משכבה. בלילות היתה נעמי שומעת צלילי מנגינות והמולה: מתכוני נגים לחזרות, תופרים תלבושות, עובדים עד השעות הקטנות של הלילה.

אבל אמא אמרה תמיד: "אינך צריכה להיות רקדנית. תבואי רק אם את מוכי

ב בית ישן בדרום רחוב אחד העם, שקירותיו ספוגים עדיין בריחה של תלאביב הקטנה, סתם יום של חול הוא יום של מחול. בבוקר, הנמצא אישם בין בוקר של חלונים ובוקר של שומרי לילה, שעה של תרגילי ריקוד היא כמו לצחצה שיניים. נערה בכחול, לבדה באולפן החשוף, נלחמת כדי להכניע את גופה לרצונותיה ולמקצביה. כעבור כמה שעות, אותה נערה בכחול באותו אולפן, אלא ששוב לא לבדה אלא כחלק מצוות של תנועה, תכניע את תנועותיה לפקודתה של המורה. ובעוד שעה יהיו אלה החורים שיכניעו עצמם להוראותיה שלה — כי מורה.

וכך יום יום, המצטרף ליום של משמעת והשתחררות, של מאמץ והנאה. לגבי נעמי בן דוד, 21, אולי לא התחיל יום זה בחייה. שכן אמה, יהודית אורנשטיין היא רקדנית. לפניו היתה זו הסבלת שרקדה, הקימה את סטודיו הבאלט הראשון בארץ. הסבא, מהנדס ומתעמל בהכוח וינה, רקד גם הוא. הדודה, שושנה אורי נשטיין, תאומה לאמה, היוותה עמה יחד את צמד האחיות אורנשטיין, שקנה לו שם של כבוד ביצירת מחול בארץ וביהוראתו. הסבתא, מרגלית, כיום בת 74, נטשה רק לפני שנתיים את הוראת המחול. האם היה נעמי, דור שלישי למשפחה של רקדנים, מניס מגורל של רקדנית? ב-15 השנים שהיא רוקדת, היתה זו שא לה שהטרידה אותה לא מעט. "מיום שאני זוכרת את עצמי אני רוקדת", אומרת נעמי בשטף, אבל בפיתחן ובסחון, היתה תקופה, כשהייתי בת 17, בה חשבתי שאעזוב את הריקוד. כבר אז הייתי רקדנית מקצועית. התלבטתי הרבה. כושכים אותי המון דברים כמו לכתוב, לצייר, ללמוד. אבל רק כשנסעתי לחוץ לארץ והייתי רחוקה מהבית, תפסתי פתאום שזה הדבר שאני רוצה ומוכרחה לעשות.

לא תיא כיום אשליות הליכולן מה זו מעצמן לכלום. שברו א מטביעתי מגיעים אינני מ מוסב ל לא טוב

התקבג באופן טוב שית ב כה לחו כבר הזמן המחול מיום חב מודים — ירד כשנבו דיס, ל הפסידה בכך הקולניע המשבר נמשכה בסר

בפעולה נעמי בן דוד, (כורעת משמאל) בהופעה עם להקת כרמון בשעת טיור בחולץ לפני 3 שנים. ההופעה בלהקת רקודי עם היתה אינטרמצו חולץ ומאלף בקאריירת המחול של נעמי. עתה היא עובדת על יצירת כוריאוגרפיה מקורית משלה.

במד"נה

דת

המופתי הגדול

מותו של הקאדי מוסא אל-טברי, ראש העדה המוסלמית בצפון הארץ, העמיד את משרד הדתות בפני בעיה חמורה: מניין להביא קאדי חדש? בכל הארץ נותרו רק שניים, ואין הם מספיקים אפילו כדי להוות בית-דין דתי, כפי שמחייב החוק. הכי נסת החליטה ועדה להקים ועדה מורכבת מש' ריב, ח"כים, עורכי-דין ושופטים כדי למנות קאדים חדשים; ובינתיים הועלתה הצעה לייבא קאדים מחו"ל.

אולם אי-אפשר היה להשאיר את הגליל, בו מרוכזים מרבית 200 אלף ה' מוסלמים הישראליים, ללא ראש-עדה. על כן זימן השבוע שר הדתות, ד"ר זרח ורהפטיג, את שני הקאדים במשרדו.

סידור-הביניים: שני הקאדים, שייך טא' הר חמאד היפאי ושייך חסן אמין אל-חבש מהמשולש, יחלקו ביניהם את הגליל, ישבו בצורת ובעכו. היתה זו החלטה שלא מצאה חן בעיני המוסלמים הגליליים והם מיהרו לנסח מחאה לשר הדתות, בה טענו כי אל-חבש, שמונה לתפקידו עם ייסוד המדינה, מוסר פעם ממישרתו כמורה. אולם עיקר התמרמרותם נבע מכך, ש' השר החליט את החלטתו מבלי להתייעץ עם נציגי העדה. "רווחת עכשו בדיחה", כתבו מנסחי המחאה, "כי שר הדתות הוא המופתי הגדול של מדינת ישראל."

הסברה

סכלנות!

זוגות צעירים רבים מתלבטים בימים אלה איך להסתדר בחיים החדשים, מבלי שיהיה להם סכום כסף גדול ביוס. לעזרתם יצא לאחרונה בנק ישראל, שהוציא חוברת הסברה, בשם: "מעשה בזוג צעיר ובעיות כלכליות גדולות".

לזוג הצעיר, שתגיע לידו חוברת כזו, נשקפת תקווה גדולה כבר בעמוד הראשון, בו מתנוססת הכותרת: "מה יעשה זוג צעיר, הזקוק ל-3000 ל"י?". מה באמת יעשה זוג כזה? התשובה לשאלה זו ניתנת רק בעמוד האחרון: "הש' תדלו להתאפק עוד שנים מספר, להסתפק במה שיש, ובינתיים לחסוך את 3000 ה' לירות הדרושות לכם!"

משפט

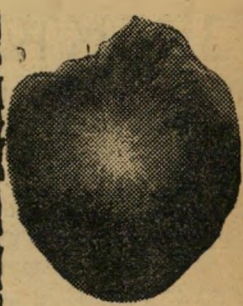
כבוד המקום

מהו מקומה הטבעי של מכונת אספרו? סוף בבעיה עקרונית זו טרחת לאחרונה שלושה שופטי בית-המשפט המחוזי בת"א. ראשית סיפוריה של אותה מכונת אספרו פרסו היה בנתניה. באחד המגרשים הרבים בעיר הקייט החופית, החלו יום אחד לחפור יסודות. איתרע מולו של בעל המגרש והטרקטור פגע בכור הספינה בחצר ה' ריקה והרס אותו כליל. אותו בור היה מחובר לבית-הכבוד של בית-הקפה סמוך.

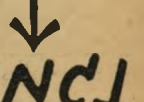
בלילה החלו המים זורמים. הם חפרו מתחת ליסודות הבניין ובית השימוש של הקפה, שבעליו לא ידע דבר על הרס הבור, התמוטט כלול. כעבור שבוע הוגי שה התביעה המשפטית: בעלי המגרש השכן נתבעו לשלם 1250 לירות תמורת מכונת אספרו, שהיתה מאוססת באיתו בית-השימוש ונהרסה כליל. 250 לירות נוספות נדרשו על הרס המקום ו"אב" דן ההנאה" לאורחי בית-הקפה, שנאלצו מעתה להטריח עצמם למקום מרוחק יותר. **כל אחר יודע.** בית-משפט השלום בנתניה קיבל את התביעה על פיצויים בסך 250 לירות בסך-הכול: "מקומה הטבעי של מכונת אספרו אינו בבית-שימוש!"

התובע לא הסכים עם דעת שופט השלום. טען שבארץ בה יש צפיפות גדולה, "אי אפשר לומר שמקומה של מכונת אספרו איננו בבית-שימוש". כאשר המשיך התובע וטען שהיה ידוע לכל שמכונת האספרו נמצאת במקום ש' נמצאת, מאחר ש"כל דיכפין היה נכנס לשם", תיקן אותו השופט אליהו מאני: "לא כל דיכפין אלא כל דיצירדן!" התביעה נדחתה פה-אחד עלידי השופטים, כי שאב בית-הדין השופט פנחס אבישר, מכנס: "אני מבין שהשופט המלומד דחה את התביעה, מאחר שמקומה של המכו' נה לא היה במקומה מונח. גם אנו מקב' לים קביעה זו!"

כך זה אתחיל...

וכך זה

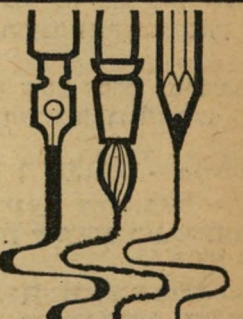

הילחם בעוד מועד בהשתלפות הקרחת

קח

אליקסיר

של הביוקוסטמיקאי ד"ר א. רובין

המכללה הפוליטכנית מוודיעה על פתיחת

אולפנא לגרפיקה שמושית

בשיתופה ובפיקוחה של

אגודת הגרפיקאים

פרטים והרשמה: ת.א. רחי' ברנר 4, טל. 67487 בכל יום בין השעות 8 בבוקר ו'6 בערב